

Biely závoj vie,
lásku zotrel hriech,
stúpam žilou riek -- vraj som travič studne jeho pokoja,
dušiam vrátiť smiech -- v noci čepeľ zavrie cestu do raja.

V čiernej zemi bodliak smie leskom pýchy dýchať,
ruky moje udatné -- to pomstia!
Mlčal som ja mesiac-dva, kým ruža nehy zvädla,
lúka bôľu vyrástla -- do horstva!

Dôkaz chtiča pláva, vrie v kobkách ženských duší,
kým sa barbar nadýchne -- dodýcha!
Po stehnách steká ľudský žiaľ v kolobehu zrady,
odvahu mi, Bože, daj -- do vraždy!

Zvučné zvony ciest,
horské tône briez,
premeňte sa na svedkov,
keď ťažký čas príde,
očistite meča hlas,
kým farba z lúky zide.